

Publicerad 2010-09-21 23:04 av ongaku

Drömmar och verklighet vävs samman vid en eld

Falsk verklighet

Elden lekte med skuggorna, gav dem liv såsom solen hade gett jorden liv under dagen.

De växter som hade njutit av solens kyss under dagen låg nu i mörker, kontrasten mellan eldlyset och skuggorna fick de i natten sovande växterna att försvinna, svarta hål uppstod och omringade elden och gav intrycket av att vara för evigt.

Skogen runtomkring sjöng nattens sång, en sång så dystert att den sände rysningar av välbehag och rädsla i en mörk blandning nerför alla närvarandes ryggar och fick svetten att bilda små skimrande droppar av obehag även på den modigaste panna.

Det var runt denna eld som historier berättades och levde vidare, fick nytt liv och skrevs om.

Det var runt denna eld som vi satt när vi hade levt igenom ännu en dag av motgångar och smärtor.

Runt denna eld kunde vi glömma livets orättvisor och skratta med en underton av riktiga hjärtan, även fast det bara var för en stund.

Våra historier handlade om dagens händelser, även fast alla hade varit där och visste att det mesta var lögn, lika ofta som de handlade om det liv vi ville leva och de liv andra levt.

”...och sen så stupade han med en pil i ögat, och jag stod där som den modiga segrare jag var!”

Lögn. Du satt uppflugen i ett träd, klamrade dig fast vid stammen med hela din styrka och darrade som ett asplöv i vårens första vindar. Dina ögon skrek av rädslan du kände när du släppte stammen för att med ostadiga armar ta sikte på mannen mellan träden, träden som skymde din sikt. Och föll gjorde han, ett korn av sanning finns i din historia även fast det är ett smutsigt korn, men ögat stirrar för evig öppet och helt. Pilen gick igenom tinningen, genom den oanvända hjärnan och ut. Men i ditt huvud träffar du ögat, ögat som stirrade upp på dig i förvåning när ljudet av bågsträngen viskande nådde hans öra ögonblicket innan hans själ lämnade denna jord. Efteråt, när pilen fullgjort sitt syfte, föll bågen till marken under dig ur din lealösa hand.

Vi hurrar åt din berättelse, åt dina lögner.

Vi hurrar för att minnas hur det känns och för att verkligheten ska vävas in i drömmen.

Tiden är oviktig och natten är så mörk den blir, men vi sitter kvar i det spelande ljuset och låter en virvlande, skummande ström av ord rinna från våra själar.

Tystnaden lägger sig, som en tungt finmaskigt filt, och världen krymper.

Nu och här blir allt, då och där försvinner.

Eldens korta skrik av smärta vävs in med ljuden av nattens, skogens, varelsers och det är till den symfonin vi somnar in för att vakna till verkligheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ongaku med Poeter.se id #9279 innehar upphovsrätten